Elias, Glöd a most, který je třeba postavit znovu



Máma a táta

Tato knížka patří:

_____

Vítej v této ukázkové knížce! Je vytvořená přesně tak, jako bude ta tvoje – z fotek a voleb, které vidíš vedle – a ukazuje, jak může vypadat příběh ze Ságy pro tebe. Listuj, čti a představuj si své dítě jako hrdinu vlastního příběhu.

Za domem zurčel potůček přes ploché kameny a pod kořenem, který vypadal jako křivý nos. Elias hledal rovné klacky na stěnu svého bunkru. Bunkr potřeboval klacky, které držely pohromadě, ne klacky, které řekly křup, sotva se na ně člověk podíval.

Mezi dvěma kameny leželo něco kulatého a velkého. Bylo to příliš velké na ptáka a příliš teplé na kámen. Elias položil obě ruce kolem skořápky. Měděné tečky na ní se zableskly. Zevnitř se ozvalo: křup. A potom: křup, křup. Elias vajíčko pevně podržel. Copak se to chystalo vylézt v potůčku za domem?





Nejdřív z praskliny vykoukl zelený čumáček. Pak dvě kulaté oči, čtyři malé drápky a ocas, který omylem převrátil list. Malý dráček kýchl. Puf! Tři šedé kouřové kroužky se vznášely nad vodou a zachytily se kolem špičky stébla rákosu.

„Glöd“, řekl Elias. Dráček se podíval na kroužky, sklopil křidélka jako lístky a vyfoukl další, ještě menší. Na vnitřní straně skořápky byly tři malé vrcholky a řádka titěrných písmenek: Dráčí mládě musí být doma, když slunce zapadne za třemi vrcholky. Elias vzhlédl. Daleko nad stromy se tyčily tři horské vrcholky. Slunce už začínalo klesat. „Dračí hora“, řekl. „Pojď!“

Les za potůčkem byl pod smrky tmavý, i když obloha nad nimi byla ještě světlá. Elias šel mezi kořeny, které se plazily přes pěšinu. Glöd seděl na jeho rameni a dvěma malými drápky se držel švu na tričku.

Na každém rozcestí Glöd vyfoukl kouřový kroužek. První se usadil kolem houby. Druhý vletěl do keře. Třetí vyletěl rovnou vzhůru a zmizel. „Radši se podíváme na skořápku“, řekl Elias a ukázal na tři vrcholky. Hledal mezi stromy mezeru stejným směrem. Vtom se dál před nimi ozvalo dup, žbluňk, dup. Země byla plná obrovských kulatých stop.





V největší stopě plavaly tři jehličky a brouk, který pádloval všema nohama. Elias vedle ní postavil botu. Vypadala jako kousek rozinky. Glöd vyfoukl kouřový kroužek dolů do louže. Kroužek znovu vystoupal, kulatý a úhledný.

„Stejným směrem jako my šel obr“, řekl Elias. Stopy vedly k peřejím. Mezi skalami tam visel most, s lany tlustými jako copánky. Uprostřed mostu chybělo několik prken. Hluboko dole pěnila voda a slunce už mělo na okraji oranžovou barvu. Elias sevřel rty. „Zkus, podívej se, postav znovu“, řekl. „Nejdřív musíme most opravit.“

Elias vylezl na nízký padlý kmen kousek od okraje. Odtud viděl celý most, aniž by na něj musel vstoupit. Prkna, která zůstala, držela na dřevěných kolících a lanech. Na zemi ležely dvě rovné větve, staré lano a několik kolíků, které se musely uvolnit už dávno.

Glöd vyfoukl kouřový kroužek skrz mezeru. Proklouzl přímo mezi dvěma postranními lany a na druhé straně se rozplynul. „Tak akorát široké“, řekl Elias. Položil větve vedle sebe, vyzkoušel je rukou a začal vázat. Na zemi rostl malý kousek mostu. Skoro vypadal jako stěna jeho bunkru. Skoro.





Elias utáhl poslední uzel. Pak on a Glöd opatrně vysunuli kousek mostu k mezeře. Nejdřív ležel mezi lany nehybně. Elias si stačil pomyslet: Asi to udrží.

Pak se kratší větev ohnula. Křach. Lano sklouzlo. Most se zkroutil jako ryba na háčku a žbluňkl dolů do peřejí. Jedno lano za ním poskakovalo jako mokrý červ. Glöd vyfoukl malý kouřový kroužek, ale rozfoukal se dřív, než stihl být kulatý. Elias se podíval na slunce. Teď už bylo u vrcholků stromů. Chtěl za lano zatahat znovu, silněji a silněji. Místo toho si sedl na padlý kmen a díval se. Odtud uviděl něco jiného.

Ve svém bunkru Elias obvykle dělal stěny ze tří klacků: dva se opíraly jeden o druhý a jeden je držel pohromadě. Trojúhelník se nekymácel jako řada klacků. Přitáhl dvě nejdelší větve a položil je špičkami k sobě.

„Zkus, podívej se, postav znovu“, řekl. Glöd poslal k lanům tři kouřové kroužky. První proletěl prázdnou dírou. Druhý se zachytil kolem povoleného uzlu. Třetí se obrátil právě tam, kde Elias držel trojúhelník. „Tamhle!“ Utáhl uzel, připevnil poslední prkno a opatrně za opěru zatahal. Zůstala nehybná. Na druhé straně mostu zela mezi kameny jeskyně.



Za mostem vedla stezka rovnou do jeskyně. Pár kroků uvnitř stály ve skupinkách krystaly: tenké jako rampouchy, široké jako nohy od židle, křivé jako pokroucené zuby. Byly tmavé, i když tu a tam některý hrot ještě držel malinký teplý záblesk.

U stěny stála kamenná cedule, téměř pokrytá prachem. Stálo na ní: Teplý dračí dech probouzí světlo krystalů. Ne oheň. Ne pochodeň. Jen teplý dech. Dál uvnitř se chodba zatáčela pryč od všeho denního světla. Byla černá jako vnitřek zavřené krabice. Brzy tam něčí ruka najde ceduli.

Elias udělal krok dovnitř a neviděl ani vlastní prsty. Glöd pípl a přitiskl svůj teplý zelený bok k Eliasově botě. Elias tápal podél stěny, až prsty našel písmena na kamenné ceduli.

„Teplý dračí dech“, přečetl. Glöd se podíval na svůj čumáček a vyfoukl na krystal malinký kouřový kroužek. Elias sepjal dlaně za čumáčkem, aby teplo neutíkalo na všechny strany. Krystal jednou blikl. Pak se uvnitř zeleně rozzářil. „Zkus, podívej se, postav znovu“, řekl Elias. Glöd se zhluboka nadechl. Dál vpředu se rozsvítil další krystal. A potom ještě jeden. Cesta se však brzy znovu zatočila.





Krystaly svítily jen tak daleko, kam dosáhly Glödovy teplé výdechy. Když si Glöd potřeboval odpočinout, zůstali stát u modrého krystalu, který na jedné straně svítil modře a na druhé žlutě. Elias napočítal do tří a ukázal: „Tamhle, tamhle, tamhle."

Za další zatáčkou byl jeden krystal úplně pokrytý hnědým blátem. Glöd foukl, ale smutný kouřový kroužek spadl na zem. Elias vzal větvičku a opatrně bláto seškrábal. Ne moc hluboko. Ne moc rychle. Když se povrch zaleskl, Glöd ho zahřál malým výdechem. Světlo proběhlo krystalem a ukázalo úzký východ. Venku byly vidět tři skalnaté vrcholky. Ale uvidí tam nahoře někdo Glöda?

Vyšli ven právě ve chvíli, kdy slunce leželo mezi stromy jako oranžový kotouč. Před nimi stála Dračí hora se svými třemi vrcholky. V jejím boku byl otvor tak veliký, že by do něj málem mohlo vlétnout mračno.

Glöd se na stezce zastavil. Vyfoukl kouřový kroužek směrem k otvoru. Byl tenčí a tenčí, až zmizel dřív, než tam doletěl. Elias vytáhl jednu polovinu vaječné skořápky. Měděné tečky tvořily tři vrcholky, úplně jako hora. U stezky vyrůstaly ze země tři krystaly: malý, prostřední a vysoký. Elias si dřepnul. „Nemusíme volat“, řekl. „Můžeme postavit něco, co bliká.“





Elias položil krystaly na plochý kámen: malý, prostřední, vysoký. Jako Dračí hora. Glöd zahřál nejdřív malý. Pak prostřední. Nakonec vysoký. V šeru blikala tři světla, zřetelná i z velké dálky.

Uvnitř otvoru se něco pohnulo. Objevil se velký čumák. Pak další a několik přívětivých dračích hlav s klidnýma očima. Vedle Glöda dopadla na kámen široká tlapa, aniž se ho dotkla. Glöd vyfoukl kouřový kroužek přímo vzhůru. Všichni ho viděli. Velcí draci odpověděli jemnými výdechy, které rozjasnily tři krystaly. Glöd vyběhl vpřed, ale pak se otočil k Eliasovi a skořápce.

Jeden z velkých draků posunul po kameni šupinu. Třpytila se zeleně, měděně a modře jako potůček, když na něj zasvítí slunce. Glöd vzal šupinu mezi drápky a vložil ji Eliasovi do ruky.

„Bude bydlet v mém bunkru“, řekl Elias. Obrátil se k domovu, k mostu, lesu a potůčku za domem. Za ním se ozvalo malé odfrknutí. Elias se ohlédl přes rameno. Glöd stál u otvoru a za ním byli velcí draci. Z čumáčku mu nevyšel žádný kouřový kroužek. Do večerního vzduchu se vyvalil malý pevný plamínek a zableskl se v šupině v Eliasově ruce.





Elias, Glöd a most, který je třeba postavit znovu

Elias najde mezi kameny v potůčku za domem velké teplé vajíčko a vylíhne se z něj Glöd: malý zelený dráček, který umí vyfukovat jen kouřové kroužky. Než slunce zmizí za třemi vrcholky Dračí hory, musí opravit rozbitý most, probudit krystaly v černé jeskyni a ukázat, že Glöd konečně přišel domů.



cs-cz.sagatilldig.se



Pohádka pro tebe